जयति। योऽश्वमेधेन यजते। य उचैनमेवं वेद" इति। 'तेन', यागेन वेदनेन च॥

इति द्वाविंशोऽनुवाकः।

अथ त्रयोविंशोऽनुवाकः।

(१) द्वाविंशे प्रथममनुष्ठेयं ऋषभोभिहितः। एतावता यद्यत् क्रतावनुष्ठेयं तत् सर्व्वमुक्तं। अथ त्रयोविंशेऽश्वावयवेषूपासनमभिधीयते। तत्रादावहोरात्ररूपेण लोमध्यानं विधत्ते। "यो वा अश्वस्य मेध्यस्य लोमनी वेद। अश्वस्यैव मेध्यस्य लोमं लोमं जुहोति। अहोरात्रे वा अश्वस्य मेध्यस्य लोमनी। यत्सायं प्रातर्जुहोति। अश्वस्यैव मेध्यस्य लोमं लोमं जुहोति। एतदनुकृति ह स्म वै पुरा। अश्वस्य मेध्यस्य लोमं लोमं जुह्वति" इति। 'यः' कश्चित् पुमान्, यागयोग्यस्य 'अश्वस्य', पार्श्वद्वयवर्त्ति लोमद्वयं 'वेद' उपास्ते निरन्तरं ध्यायति। सोयं 'अश्वस्य', एकैकस्मिन् 'लोमनी' ऊतवान् भवति। कथं ध्यातव्यमिति तदुच्यते, ये 'अहोरात्रे', विद्येते ते एव प्रजापतिरूपस्य 'अश्वस्य', 'लोमनी', इति ध्यायेत्। एवं ध्यानयुक्तः 'सायं प्रातः', च 'यत्' अग्निहोत्रं, 'जुहोति', तेन 'अश्वस्य', यावन्ति लोमानि तावन्त्य आहुतयः सम्पद्यन्ते। 'पुरा' कल्पादौ, देवाः 'एतदनुकृति' एतस्य ध्यानसम्पाद्यस्य फलस्यानुकरणं यथा भवति तथा, 'अश्वस्य', एकैकस्मिन् लोम्नि एकैकामाहुतिं 'जुह्वति'। अस्माकन्तु तथाविधसामर्थ्याभावादनेनोपासनेनैव तत्फलसिद्धिरित्यभिप्रायः॥